

РЕШЕНИЕ

№ 1093

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Ангелова

Членове: Красимир Машев
Златина Рубиева

при участието на секретаря Диана В. Аначкова
като разгледа докладваното от Иванка Ангелова Въззивно гражданско дело
№ 20211000501099 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 260138 от 08.01.2021г., постановено по гр.д. № 7402/ 2019г., на Софийски градски съд, ГО, 1 състав, Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ на Е. П. Н. сумата от 20 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.06.2016г. до окончателното изплащане, както и разноски за производството в размер на 849,20 лв., като е отхвърлил иска за обезщетение на неимуществени вреди за разликата до пълния претендиран размер от 100 000 лв.

Решението е обжалвано от двете страни – от ищцата в отхвърлената част, а от ответника – в уважената част, с подробно изложени съображения в обстоятелствената част на жалбите. Всяка страна оспорва жалбата на другата страна.

Софийски апелативен съд, след като обсъди оплакванията в жалбите във връзка с атакувания съдебен акт, намира следното:

Жалбите са допустими – подадени са в срока по чл.259 от ГПК и са срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл.258 от ГПК съдебен акт.

Преценявайки основателността на жалбите, съдът взе предвид следното:

Предявеният иск е с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ – претендира се обезщетение за неимуществени вреди, причинени в резултат на незаконно обвинение в извършване на престъпление, при което наказателното производство е прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК.

За да постанови обжалваното решение, съставът на СГС след подробен анализ на събрания по делото доказателствен материал е приел, че са налице предпоставките на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата чрез прокуратурата, която е повдигнала и поддържала обвинение срещу ищцата за престъпления от общ характер, като наказателното производство е прекратено, тъй като не е било извършено престъпление. При обосноваване размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди съдът е отчетел тежестта на престъплението, за което е била привлечена в качеството на обвиняем, продължителността на наказателното производство; обстоятелството дали е била привлечена в качеството на обвиняем и за друго престъпление; по какъв начин се е отразило всичко това на ищцата – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота ѝ – семейство, приятели, професия, обществен отзвук и др. Съдът е взел предвид, че са останали недоказани твърденията на ищцата, че заболяванията, които са ѝ установени, се намират в причинна връзка с наказателното производство.

По делото категорично са установени елементите на фактическия състав на чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ – в хипотезата на повдигнато срещу лицето обвинение за умишлено престъпление, за което производството е прекратено, което е предпоставка за ангажиране отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на РБ, която е повдигнала обвинението.

С оглед оплакванията в жалбите спори се по размера на обезщетението за неимуществени вреди от ищеца, а от ответника по основанията и размера на същото.

Обезщетението за неимуществени вреди се дължи при наличие на причинна връзка между незаконното обвинение за извършено престъпление и претърпени вреди. Размерът на обезщетението се определя съобразно действително претърпените вреди от ищеца и болки и страдания, претърпени с оглед общия критерий за справедливост по чл.52 от ЗЗД/т.11 от ТР №3/2005 на ОСГК/.

Присъденото от състава на СГС обезщетение въззивният съд намира за съответно на доказаните болки и страдания, търпени в следствие на наказателното производство.

Релевантни за определяне на обезщетението са следните обстоятелства: тежест на повдигнатото обвинение, като в случая и двете престъпления представляват тежко умишлено престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК, за едното е предвидено наказание „лишаване от свобода от десет до двадесет години“, а за другото – „лишаване от свобода от пет до петнадесет години“; установената продължителност на наказателното преследване – от 06. 11.2007г., когато е образувано наказателно производство срещу ищцата, на чален момент, на който последната се позовава в исковата молба, до 12. 05.2016г., когато е влязло

в сила постановлението на СГП за прекратяване – нето му, или 8 години, шест месеца и седем дни; понесените от ищцата морални вреди в следствие на неоснователното обвинение, изразяващи се в дълго търпени тревоги, притеснения и страх от осъждане, влошаване на отношенията с близки и приятели, негативно отражение в професионалната сфера, както и влошаване на психическото ѝ състояние.

В случая наказателното производство е образувано с прокурорско постановление от 06.11.2007г. за престъпление по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 3, пр.1, ал.1, пр.1, вр. чл.20, ал.2, /ал.3 и ал.4 за сина ѝ – М. Н./ вр. чл.26, ал. 1 НК срещу ищцата като собственик и представител на ЕТ „Елин трейд – Е.Н.“, за това, че за времето 01.01.2004г. до 15.11. 2015г., в условията на продължавано престъпление, в съучастие – първата като извършител, а вторият като подбудител и помагач, са осъществили 41 броя износи на замразени заешки бутчета – общо 537 656 кг. на стойност 3 701 783 лв., като чрез използване на документи с невярно съдържание – представяне пред органите на граничен ветеринарно медицински контрол и митнически учреждения в Р.България и страни, членки на Европейския съюз на ветеринарни сертификати за произход, в които е отразено невярното обстоятелство, че заешкото месо е с произход от Аржентина /а истинският произход е от неустановени месодобивни предприятие в Китай/, са получили без правно основание чуждо движимо имущество – 3 701 783 лв., съставляващо продажната цена на посоченото количество заешко месо във Федерална Република Германия, Република Франция и Кралство Испания, с намерение да го присвоят, като сумата е отпусната от фондове, принадлежащи на Европейския съюз, измамата е в особено големи размери и представя особено тежък случай – злепоставяне на Р България пред ЕС, на 27.01.2007г. е започнало административно разследване по случая от Евро- пейската служба за борба с измамите /ОЛАФ/.

С молба от 17.12.2013г. Е.Н. и М. Н. сезирали СГС с искане по чл. 368, ал. 1 НПК, за разглеждане от съда на воденото срещу тях наказателно производство, което било оставено без уважение, тъй като към този момент не били привлечени като обвиняеми по последното. С постановление от 23.04.2015г. на СГП наказателното производство срещу двамата е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, поради несъставомерност на деянието. С постановление от 25.06.2015г. на САП е отменено постановлението за прекратяване, като производството е върнато на СГП за преценка наличието на данни за извършени други престъпления. С постановление на СГП от 30.10.2015г. ищцата е привлечена в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 242, ал. 1, б „б“, вр. чл. 26, ал. 1 НК – за контрабанден износ на същите стоки чрез използване на документи с невярно съдържание. Не е взета мярка за неотклонение. С постановление на СГП от 19.02.2016г. наказателното производ- во отново е прекратено срещу двамата на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК. Ищцата е обжалвала постановлението от 19.02.16г. поради непрецизност в посочените състави на престъпленията, като с определение от 18.03.2016г., постановено по н.ч.д. № 1163/2016г. на СГС жалбата ѝ е оставена без разглеждане като недопустима. САС със определение от 05.25.2016г., постановено по в.ч.д.№ 517/2016г. е отменил определението на СГС от

18.03.2016г., като е върнал делото на първоинстанцион-ния съд за произнасяне по жалбата. СГС със определение от 31.05.2016г., постановено по н.ч.д. №1163/2016г. е отменил прокурорското постановле-ние от 19.02.2016г. на СГП, като е върнал делото за отстраняване на до-пуснати процесуални нарушения при изготвянето му. Последното е обжал-вано с частен протест, като по него е образувано в.ч.н.д. № 675/2016г. на САС. С определение от 01.07.2016г. въззивният съд е отменил протести-раното определение, като в мотивите си е изложил, че Определение № 979 от 18.03.2016г., постановено по ч.н.д. № 1163/2016г., с което оставена без разглеждане жалбата на ищцата срещу постановлението за прекратяване на наказателното производство от 19.02.2016г., е влязло в сила на 12.05.2016г.

Действително ищцата не е била привлечена като обвиняем за пре-стъпление по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 1, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл.26, ал. 1 НК, по което е образувано първоначално наказателното произ-водство. Последната е привлечена като обвиняем за престъпление по чл. 242, ал. 1, б „б“, вр. чл. 26, ал. 1 НК и то на доста по-късен етап от досъ-дебното производство. Въпреки това настоящият състав споделя извода на първоинстанционния съд, че началната дата на периода, за който ищцата може да търси обезщетение за вреди, е именно датата на образуване на наказателното производство – 06.11.2007г. Макар първоначално да не е би-ла привлечена като обвиняем, очевидно е, че разследването е водено сре-щу нея, в качеството ѝ на едноличен търговец за престъпления, свързани с дейността ѝ като такъв. Вследствие на проведеното срещу нея незаконно наказателно преследване последната е търпяла вреди, при което съдът на-мира, че е осъществена хипотеза за отговорност на държавата по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

От заключението на приетата пред първата инстанция СПЕ се уста-новява, че при Е. П. Н. не се установяват анамнезни или клинични данни за психично разстройство от ранг на психоза, както в ми-налото, така и към момента на изготвяне на заключението. Липсват данни за депресивно заболяване. От психиатричното изследване вещото лице е заключило, че образуваното и водено срещу нея наказателно производство за периода 2007г. – 2016г., е довело до интензивни негативни емоционални преживявания, вследствие на които е възникнала тревожно-депресивна симптоматика с протрахиран ход, което може да се определи диагностично като „протрахирана смесена тревожно-депресивна реакция в параметрите на адаптационно разстройство“. Експертът е разяснил, че тези разстройст-ва са състояния на субективен дистрес и емоционално разстройство, които възникват в периода на адаптация към значими жизнени събития, жи-тейски кризи и стресогенни преживявания. Психотравматичните преживя-вания, свързани с наказателното производство, не са оказали влияние вър-ху съзнанието на ищцата, а по отношение на поведенческите нагласи е на-лице информация за вербално агресивни прояви към децата ѝ и към коле-гите ѝ, с които е работила до фалита на фирмата през 2009г. Това е довело до адаптивни затруднения в социалното ѝ функциониране и междулично-стовите отношения. Вещото лице допуска, че през първата година след об-разуването на наказателното производство са били налице описаните симп-томи. Експертът посочва, че без извършен преглед на ищцата към този

период е трудно да се определи степента и интензитета на негативни емоции и невротични симптом, но въз основа на анамнезните данни може да се допусне, че симптомите са били по-интензивни през първата година на наказателното производство, като вероятно някои от тях са персперирали до прекратяването му, но в по-слаба интензивност. Последната споделила, че във връзка с воденото срещу нея наказателно производство цялото ѝ достойнство се сринало, като всички се отдръпнали от нея. Вещото лице е констатирало, че към момента на изготвяне на експертното заключение невротичната симптоматика при ищцата е компенсирана, психичното ѝ функциониране е възстановено, но са налице анамнезни данни за промяна на личностовите ѝ характеристики и начина на живот (станала затворена, без социални контакти, емоционално нестабилна). Няма информация ищцата да е страдала от психотично заболяване преди образуването на наказателното производство, поради което експертът смята, че адаптационното разстройство е възникнало вследствие на него. Отношенията ѝ с нейните синове са били влошени и конфликтни, тя е изпитвала „ненавист“ към тях за известен период от време, тъй като ги е обвинявала за случилото се.

Съдът кредитира експертното заключение, неоспорено от страните, тъй като то е изготвено от лице, притежаващо необходимите познания и опит, за да отговори на пълно и изчерпателно на поставените въпроси.

По делото са събрани показанията на свидетелката П. Х., от които се установява, че последната познавала ищцата от 1995г., когато постъпила на работа във фирмата ѝ – „Елпин Трейд – Е. Н.“. Двете бързо се сприятелили. Свидетелката научила за образуването на наказателно производство от Е., която казала в офиса, че е разследвана във връзка с внос и износ на заешко месо, с което се занимавала фирмата. Ищцата разказвала, че я разпитвали и я обвинявали за престъпление, което не била извършила и че я грозили 10 години затвор. В началото не искала да споделя, била много притеснена от това, което се случва. След това споделила, че много я тормози, че е обвинена в нещо, което не е извършила и непрекъснато говорила как няма да може издържи в затвора. Държанието на ищцата се променило в офиса. Преди била много добър ръководител, който взимал сериозни решения относно дейността на фирмата, но в един момент започнала да действа хаотично. Сутрин идвала на работа в лоша кондиция, като често се оплаквала от болки в стомаха. Още първата година след началото на разследването ищцата отслабнала драстично. Често се налагало колегите ѝ да ѝ дават мента, глог и валериан, които преди това не ползвала. След това започнала да приема хапчета, които свидетелката предполага, че са били предписани при медицински прегледи. След започването на разследването Е. се променила, преди това била общителна и поддържала добри отношения с хората, с които работила и с клиентите ѝ. Започнала да страни, като на моменти изпадала в агресивни изблици от тези си състояния. Изпитвала и физически болки. Е. доста пъти била на разпити в прокуратурата, като след пореден такъв се върнала в офиса изключително притеснена, изглеждала рухнала. По това време се взимали важни решения за дейността на фирмата, но нейното състояние не позволило това да се случи, като в следствие на това бизнесът на фирмата започнал значително да страда. Фирмата имала изключително добра репутация сред чуждестранните

доставчици на месо, с които работили, както и сред българските клиенти. За няколко години, докато траело наказателното производство, фирмата фалирала. Вследствие на него много от хората се отдръпнали и вече не искали да работят с нея. Фирмата вече не извършвала дейност. Свидетелката продължавала да общува с ищцата, но значително по-рядко, тъй като последната се променила много и спряла да общува. В офиса обсъждали обвиненията срещу Е., но от наличните документи се виждало, че престъпления нямало. Колегите ѝ изразявали съмнение във виста ѝ.

От показанията на свидетелката Н. (съпруга на сина на ищцата) се установява, че последната познава ищцата от 15 – 20 г. Наказателното производство от самото начало се превърнало в основна тема за разговор между Е. и близките ѝ, както и основна част от живота ѝ. Ищцата веднага след започването на разследването започнала да има видими психически и физически проблеми. Първо започнали проблемите с храненето. След това тези със съня, а когато ходила на разпити, състоянието ѝ се влошавало рязко. Ищцата ѝ споделила, че на един разпит с нея се били държали изключително грубо. Била заведена в някаква мрачна стая, в тъмно подземие, а разпитващият ѝ казал, че я очакват 10г. строг тъмничен затвор. От там насетне това се превърнало в основна мисъл на ищцата – какво ѝ предстои. Изпитвала страх, че ще я отведат и поставят в затвор. Страхувала се, когато ѝ звънял непознат номер, да не би да ѝ звънят от полицията. Притеснявала се, когато виждала полицаи на улицата, като изпитвала нерационални страхове, свързани с воденото разследване. От човек, който бил видимо спокоен, много деен и ангажиран, се превърнал в такъв, който няма желание да се занимава с каквото и да е. Животът ѝ се превърнал в кошмар. Започнала да изпитва страх и от тъмно, от тесни пространства, от срещи с нови хора и винаги пречувпвала нещата през мисълта, че била подсъдима и я очаквал затвора. Имала и самоубийствени мисли. По наблюдения на свидетелката притесненията на ищцата не са преустановени дори с прекратяването на наказателното производство. За периода на разследване делото било прекратявано и възобновявано на няколко пъти, връщали го за събиране на още доказателства и извършване на още действия. Наказателното производство било основното нещо, което вълнувало ищцата. Всичко останало на заден план. Е. се отдръпнала от хората и станала по-малко контактна, на моменти дори агресивна. Преди в семейството ѝ отношенията били топли и нормални, а след това тя станала доста агресивна, като обвинявала синовете си, че те са виновни за случващото се, съсипали ѝ живота, като не я очаквало нищо хубаво, а я чакал затвор. Ищцата загубила и част от приятелите и бизнес партньорите си. От една страна самата тя станала по-затворена, а от друга – хората се притеснявали да контактуват с човек, който бил разследван за престъпления. Преди била изключително финансово независима, заради добрия си бизнес, но ѝ били наложени запори и станала зависима от синовете си, което ѝ се отразило тежко. Свидетелката разказва за случай, в който ищцата я помолила да я придружи, за да си вземе пенсията, което се случвало често, тъй като изпитвала притеснения да излиза сама. Служителката в пощата ѝ казала, че не може да ѝ се преведе пенсията, тъй като били наложени запори, защото дължала много пари. Ищцата се разтреперила и разплакала.

Свидетелката едвам успяла да я заведе до вкъщи, като търсила да ѝ даде някакви успокоителни. Първо-начално Е. започнала да има проблеми с храненето, които довели до рязкото ѝ отслабване, а от там започнали сериозни проблеми със стомаха и червата. Освен това възникнали и постоянни проблеми със съня, не можела да заспи, сънувала кошмари, будела се нощем и ѝ треперили ръцете. По-стоянно получавала паник атаки, като от съвсем спокойно състояние изведнъж започвала да се притеснява, да плаче, да трепери, а понякога и да крещи без видима причина. Според свидетелката Е. все още не можела да превъзмогне стреса и преживяното, като живеела с убеждението, че е възможно наказателното производство да се възобнови, което оставило в нея непоправими щети.

Съдът кредитира свидетелските показания на двете в описаната част, тъй като последните отразяват непосредствени техни впечатления, допълват се и не са в противоречие с останалия доказателствен материал по делото.

По делото е представена етапна епикриза от 17.06.2009г. от лекар при МЦ „Св. Наум“, в която на ищцата е поставена диагноза „реакция към тежък стрес (F43.9)“. Посочено е, че последната се е обърнала за първи път за помощ към психиатър. Седмица преди първия преглед била подложена на разпит, което било силно травматично преживяване за нея и предизвикало емоции на страх и безпомощност. Имала задръжка на урина в продължение на 24 часа. Появило се постоянно напрежение, страх, свръхвъзбудимост, епизодично чувство на стягане в гърдите (свързано с травматичния спомен), нарушения в равновесието, което често я принуждавало да се движи с придружител. Появил се страх от асансьори и други тесни затворени пространства, какъвто е имала преди години след засядане в асансьор, но през последните 2 години била преодоляла без лекарска намеса. В експертната е отчетено, че не е налице съществено подобрение, поради краткия период на терапия, но се наблюдава известна тенденция към намаляване на напрежението и разреждане на епизодите на стягане в гърдите.

Представена е експертиза от Втора клиника по вътрешни болести, Отделение по гастроентерология при Токуда Болница-София, в която на ищцата е поставена диагноза „Хроничен неспецифичен колит. Дивертикулоза на колона“. Последната се оплаквала от дългогодишен запек, с колики в корема, подуване и къркорене на червата. Поради подобни оплаквания е била хоспитализирана във Франция през 2014г.

По делото е представен и амбулаторен лист от 09.01.2019г. за вторичен преглед във връзка със заболяване „автоимунен тиреоидит“, установен преди около 5 години и оплаквания за умора и задух. Предписано е медикаментозно лечение.

Представено е и медицинско направление от 04.06.2019г., с което на ищцата е поставена диагноза „есенциална (първична) хипертония. Като придружаващи заболявания са посочени: сърдечна аритмия; синдром на карпалния канал; автоимунен тиреоидит. Посочено е също, че се касае за жена с артериална хипертония на редовно лечение и следене от 2007г.

При тези данни, като съобрази възрастта на ищцата – на 60 години, към момента на образуване на производството; тежестта на повдигнатото обвинение, което е за тежко престъпление от общ характер; продължителността от 8 години, шест месеца и седем дни на цялото производство, като последните месеци се е развило производство по стабилизиране на определението за прекратяване на наказателното производство от 19.02.2016г; претърпените тревоги, притеснения и грижи във връзка с наказателното производство, които са довели до проблеми с храненето, значително отслабване, нарушения в съня, постоянно безпокойство и страх; настъпилите негативни промени в семейна и близка среда, както и в професионално отношение; намира, че сумата от 8 000 лв. в случая е справедливо обезщетение за неимуществените вреди, получени вследствие на незаконното обвинение.

За да намали присъденото на ищцата обезщетение, съдът съобрази, че срещу нея не са взимани никакви мерки за процесуална принуда, като единствено е била разпитвана два пъти в началото във връзка с разследването на търговската ѝ дейност /в този смисъл са изявленията ѝ пред експерта/. За много кратък период от време е била привлечена като обвиняем по второто обвинение, като делото не се е развило в съдебна фаза. Освен вследствие намесата в живота ѝ на държавната репресия, очевидно ищцата е кумулирала сериозно напрежение, включително е проявявала вербална агресия към синовете си, които е смятала за виновни за случилото се, което само по себе си е също е източник на негативни изживявания. От друга страна обаче, от свидетелските показания е видно, че те не са изоставили майка си, а са продължавали да я подкрепят, както морално, така и финансово. Колегите в офиса ѝ също са изразили съмнение относно вината ѝ, тъй като документацията не показвала да са налице законови нарушения, т.е близкото ѝ обкръжение не само не ѝ е обърнало гръб, а е подкрепяло. Причинната връзка на установените при нея заболявания „дивертикулит“ и „автоимунен тиреоидит“ с наказателното производство не е установена по реда на пълното и главно доказване. Периодът от 8г. и 7 месеца за досъдебна фаза е доста дълъг, но от материалите по делото се установява, че в хода на производството разследващите органи са извършили многобройни процесуални действия с набавяне на данни от митници и финансови институции, разпит на множество свидетели, включително и чрез международни поръчки в страни във и извън Европа, по всяка от сделките, чиято бройка е 41, което е и трудоемко и изисква повече от обичайното време за събирането и анализирането им, което е обяснение за по-дълго продължилото разследване. Общеизвестен е фактът, че в същия период е висящо делото „по случая Сапард“, по което подсъдим е синът ѝ М. Н., с когото са потърпевши по процесното дело, което неминуемо също е кумулирало сериозни тревоги и притеснения у ищцата, като негова майка. Следователно за установения при нея психически срив, особено в началото на производството, има и други, освен процесните действия на ответника, стресогенни фактори.

За да не уважи жалбата на ответника в по-голям размер, настоящият състав съобрази, че ищцата не е била осъждана или е била обект на разследване преди процесното наказателно

производство, както и че дълго време е била в неизвестност от изхода на делото.

Така определеното обезщетения въззивният съд счита, че съответства и на практиката на съда за сходни случаи, като размерът е съобразен и със социално-икономическите условия на живот на страната ни към процесния период.

Поради несъвпадане в крайните изводи, първоинстанционното решение следва да се отмени в частта, с която искът е уважен за разликата над 8 000 лв. до 20 000 лв., като се постанови ново, с което да се отхвърли в посочената част.

При този изход на спора обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищцата разноси над сумата от 687.76 лв. За въззивната инстанция следващите са на ищцата разноси, за които следва да бъде осъден ответника, възлизат на 682.76лв., от които 677.76лв. адвокатско възнаграждение, изчислено с оглед изхода на спора.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260138 от 08.01.2020г., постановено по гр.д. № 7402/2019г., на Софийски градски съд, ГО, 1 състав, в частта, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ на Е. П. Н. разликата над 8 000 лв. до 20 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.06.2016г. до окончателното изплащане, както и в частта, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на Е. П. Н. разноси над сумата от 687.76 лв., вместо което постанови:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. П. Н. срещу Прокуратурата на Република България иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 8 000 лв. до 20 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 06.06. 2016г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Е. П. Н. разноси за въззивното производство в размер на 682.76лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчване на преписи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____